

WPŁYW REGULACJI WYKONYWANIA ZAWODU LEKARZA WETERYNARII NA SFERĘ PRAWNĄ JEDNOSTKI

USTAWOWE REGULACJE DOTYCZĄCE PRZYZNANIA PRAWA WYKONYWANIA ZAWODU LEKARZA WETERYNARII MAJĄ ISTOTNY WPŁYW NA PRAWA I OBOWIĄZKI OBYWATELI. OKREŚLAJĄ ONE RÓWNIEŻ WARUNKI I SPOSOBY WYKONYWANIA ZAWODU ORAZ WYZNACZAJĄ GRANICE WOLNOŚCI JEGO WYKONYWANIA. W TEN SPOSÓB USTAWODAWCA ZAPEWNIĄ OCHRONĘ INTERESU PUBLICZNEGO.

Włodzimierz Sławecki

e-mail: slawecki.wlodzimierz@gmail.com

Na wstępie rozważań należy uznać, że zawód regulowany to taki zawód, którego wykonywanie jest możliwe dopiero po spełnieniu wymogów określonych w ustawie regulującej.

Zawód lekarza weterynarii jest jednym z zawodów zaufania publicznego, o których mówi art. 17 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Należy zatem do grona tych spośród zawodów regulowanych, których należyte wykonywanie podyktowane jest ochroną interesu publicznego. Ponadto stanowi profesję o wysokim znaczeniu społecznym, wymagającą odpowiednich kwalifikacji zawodowych i zdrowotnych, a także moralnych i etycznych. Pieczęć nad jego wykonywaniem sprawuje samorząd zawodowy.

Zatem w samym zamyśle regulacji zawodu lekarza weterynarii chodziło po pierwsze, o ustawowe określenie wymogów, jakie muszą spełniać osoby, aby uzyskać prawo do wykonywania zawodu lekarza weterynarii (dostęp do zawodu) oraz określenie sposobów i warunków

wykonywania zawodu w praktyce, w tym także wyznaczenia wymogu i określenia procedury nabycia członkostwa w samorządzie zawodowym. Po wtóre, chodziło o określenie zakresu kompetencji samorządu zawodowego i wyposażenia go w uprawnienia kontrolne, takie jak przyznawanie prawa wykonywania zawodu oraz prowadzenie rejestru osób wykonujących ten zawód. Artykuł opisuje powyższe regulacje widziane z perspektywy lekarza weterynarii, członka samorządu zawodowego.

Analiza procedur uzyskiwania prawa do wykonywania zawodu lekarza weterynarii, warunków i sposobów jego realizacji oraz ustalania relacji z samorządem zawodowym – z punktu widzenia jednostki.

Zakres analizy

Podstawowym aktem prawnym, w oparciu o który podjęta została próba analizy regulacji wykonywania zawodu lekarza weterynarii, jest ustawa o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych. Ustawa ma na celu uregulowanie zasad wykonywania zawodu lekarza weterynarii, który jest zawodem zaufania publicznego, co oznacza, że musi być wykonywany w sposób etyczny i profesjonalny. Zgodnie z ustawą, lekarz weterynarii może wykonywać swoją pracę tylko wtedy, gdy posiada prawo wykonywania zawodu i jest zarejestrowany w izbie lekarsko-weterynaryjnej.

Ponadto przedmiotowa analiza musi nawiązywać również do innych, uszczegóławiających aktów prawnych, które także wiążą się z wykonywaniem zawodu lekarza weterynarii. Chodzi tu między innymi o Kodeks Etyki, jako akt prawa wewnętrznego, stanowiący podstawę autoregulacji zawodu lekarza weterynarii. Ponadto chodzi o ustawy, ta-

ADOBE STOCK

kie jak ustawa o inspekcji weterynaryjnej oraz Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, w związku z art. 2 ust. 2 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, który stanowi: „Za wykonywanie zawodu lekarza weterynarii uważa się także pracę na stanowiskach wymagających kwalifikacji lekarza weterynarii, określonych w odrębnych przepisach” oraz ustawę o zakładach leczniczych dla zwierząt, która określa wymóg świadczenia usług weterynaryjnych w ramach działalności zakładu leczniczego dla zwierząt (art. 2 ust. 2).

Także implementacja przepisów unijnych dotyczących swobodnego przepływu towarów i usług wpływa na regulacje dotyczące wykonywania zawodu lekarza weterynarii w sposób powszechny i regularny, chociaż istnieją wyjątki. Takim wyjątkiem jest art. 2h, który określa warunki wykonywania zawodu w sposób tymczasowy i okazjonalny przez lekarzy weterynarii z innych państw członkowskich UE na terytorium Polski.

Prawo wykonywania zawodu jako publiczne prawo podmiotowe

Zawód lekarza weterynarii związany jest z leczeniem, diagnostyką i zapobieganiem chorobom zwierząt, a także ochroną zdrowia ludzi m.in. poprzez kontrolę bezpieczeństwa żywności pochodzenia zwierzęcego. Szczegółowy katalog czynności uznawanych za wykonywanie tego zawodu zawarty jest art. 1 ust. 1, z uwzględnieniem ust. 2 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izb lekarsko-weterynaryjnych. Zgodnie z art. 1 ust. 3 ustawy, wykonywanie tego zawodu jest zastrzeżone wyłącznie dla osób fizycznych, które posiadają prawo do jego wykonywania. Termin „osoba” wskazuje, że jest to uprawnienie podmiotowe, przysługujące indywidualnie każdej jednostce, która spełnia określone kwalifikacje.

Prawo wykonywania zawodu jest publicznym prawem podmiotowym: wynika z ustawy, dotyczy sfery prawnej jednostki, jest dostępne dla wiedzy społeczeństwa. Co istotne: „Warunkiem

samego istnienia uprawnienia podmiotowego jest norma prawna. Każde bowiem publiczne prawo podmiotowe pozostaje w ścisłym związku z konkretną regulacją, a ściślej mówiąc, z konkretnym stosunkiem prawnym, którego treścią są uprawnienia i obowiązki stron. Wymienione elementy stanowią konieczny warunek instytucji publicznego prawa podmiotowego. Publiczne prawo podmiotowe niewątpliwie wiąże się z możliwością określonego rodzaju postępowania jednostki, którego przejawem jest uprawnienie jej samej oraz obowiązek spoczywający na administracji publicznej” (1). Taka norma prawna zawarta jest w art. 2 ustawy:

- ust. 1 stanowi o tym, jak ma się zachować organ izby, jeżeli osoba spełniająca kryteria określone w tym artykule wystąpi z wnioskiem o przyznanie prawa wykonywania zawodu.

I tak:

art. 2 ust. 1 „Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna przyznaje, na wniosek, z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 2a, prawo wy-

konywania zawodu lekarza weterynarii osobie, która:

- 1) jest obywatelem polskim lub obywatelem innego państwa członkowskiego;
- 2) posiada: a) dyplom lekarza weterynarii wydany przez polską szkołę wyższą albo b) dyplom lub inny dokument potwierdzający kwalifikacje do wykonywania zawodu lekarza weterynarii spełniające minimalne wymagania w zakresie kształcenia określone w przepisach Unii Europejskiej dotyczących uznawania kwalifikacji zawodowych, wydany przez właściwe organy innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego, wymieniony w wykazie, o którym mowa w art. 2f, albo c) dyplom lekarza weterynarii wydany przez właściwe organy innego państwa niż państwo członkowskie, jeżeli dyplom ten potwierdza kwalifikacje do wykonywania zawodu lekarza weterynarii spełniające minimalne wymagania w zakresie kształcenia określone w przepisach Unii Europejskiej dotyczących uznawania kwalifikacji zawodowych oraz został uznany w Rzeczypospolitej Polskiej za równoważny dokumentom wymienionym w wykazie, o którym mowa w art. 2f;
- 3) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
- 4) jest zdolna, ze względu na stan zdrowia, wykonywać zawód lekarza weterynarii;
- 5) wykazuje nienaganną postawę etyczną;
- 6) nie została pozbawiona praw publicznych prawomocnym wyrokiem sądu”.

W procedurze zgodnej z art. 2d ust. 3 ustawy, rada okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii osobie spełniającej kryteria określone w art. 2 ust. 1.

W tej procedurze organ otrzymuje upoważnienie do podjęcia decyzji, co wynika z art. 7 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego dotyczące decyzji administracyjnych stosuje się do uchwał organów samorządu zawodowego dotyczących przyznawania, pozbawiania lub zawieszania prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii.

Decyzja ma na celu potwierdzenie, że osoba składająca wniosek spełnia określone w ustawie wymagania i posiada prawo do wykonywania zawodu. Ponieważ prawo to wynika z samej ustawy, decyzja ta jest deklaratoryjna, co oznacza, że nie tworzy nowego prawa, ale jedynie stwierdza istniejące prawo zgod-

nie z przepisami ustawy. Jest to decyzja wykonawcza, która może dotyczyć osób spoza samorządu zawodowego, czyli tych, które jeszcze nie podlegają administracji samorządowej. Na zakończenie procesu administracyjnego wydawane jest zaświadczenie potwierdzające przyznanie prawa wykonywania zawodu. Jest to dokument, który można przedstawić jako dowód posiadania tego prawa.

Po uprawomocnieniu decyzji, gdy stała się ostateczna, powstał stosunek administracyjnoprawny.

To oznacza, że pomiędzy lekarzem weterynarii (osobą spełniającą kryteria) a organem samorządu zawodowego (radą izby) tworzy się relacja, która wiąże obie strony. Lekarz weterynarii nabywa prawo do wykonywania zawodu, a rada izby ma obowiązek nadzorować jego praktykę.

Prawo to wynika z przepisów ustawowych, co oznacza, że osoba ta ma prawo korzystać z przysługujących jej uprawnień. Osoba, której przyznano to prawo, może mieć interes prawny związany z możliwością legalnego i swobodnego wykonywania zawodu. Można więc, powołując się na decyzję (poprzez okazanie zaświadczenia o posiadaniu prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii), ubiegać się o wpis do rejestru członków izby, co umożliwi legalne wykonywanie zawodu pod nadzorem samorządu zawodowego.

„Uznanie, że określona decyzja administracyjna tworzy dla strony prawa nabyte, gwarantuje temu rozstrzygnięciu wzmocnioną trwałość, samej zaś stronie daje pewność, że przysporzenia, które na jego mocy uzyskała, nie będą jej inaczey niż za zgodą jej samej arbitralnie odebrane” (2).

Warunki realizacji prawa wykonywania zawodu

Prawo podmiotowe wynika z ustawy, która określa również sposoby oraz warunki jego realizacji, czyli wykonywania tego prawa w praktyce. Na przykład:

art. 4 ustawy stanowi, że: „Lekarz weterynarii obowiązany jest wykonywać zawód ze szczególną starannością, w oparciu o zasady etyki i deontologii weterynaryjnej”.

Warunki korzystania z nabytego prawa podmiotowego, określające granice jego trwałości, zawarte są w art. 5, 6 i 6a ustawy. Te artykuły wyznaczają ramy prawne dla wykonywania zawodu lekarza weterynarii oraz nadzoru nad jego praktyką. Opisane w nich sytuacje odnoszą się do kryteriów przyznawania tego prawa określonych w art. 2 ust. 1 ustawy, ponie-

waż zasady dotyczące przyznawania i utraty prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii są ze sobą powiązane. Spełnienie lub niespełnienie wymagań z art. 2 ust. 1 wpływa na dalsze postępowanie. Wyjątkiem jest art. 6a pkt. 5, który nie ma bezpośredniego odniesienia do art. 2 ust. 1 ustawy, ponieważ art. 2 ust. 1 nie zawiera wymogu opłacania składek członkowskich. Wszystkie te artykuły umożliwiają organom izby podjęcie decyzji, które mogą skutkować ograniczeniem lub utratą prawa do wykonywania zawodu przez lekarza weterynarii.

Zgodnie z art. 6a, decyzje dotyczące utraty prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii w określonych, jednoznacznych sytuacjach, takich jak utrata obywatelstwa, ubezwłasnowolnienie, utrata praw publicznych, zrzeczenie się prawa wykonywania zawodu, nieuiszczenie składki członkowskiej są uchwalane bezwarunkowo.

Natomiast w przypadku art. 5 i 6 procedury różnią się od tych opisanych w art. 6a.

W przypadku art. 6, który dotyczy niezdolności do wykonywania zawodu ze względu na stan zdrowia, decyzje organu izby mogą wynikać z orzeczenia komisji lekarskiej. Komisja ta ocenia stan zdrowia, a organ izby podejmuje decyzję na podstawie wyników tego badania.

W przypadku art. 5 ust. 1, który odnosi się do stwierdzonego niedostatecznego przygotowania zawodowego, okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna może zobowiązać lekarza weterynarii do odbycia przeszkolenia uzupełniającego. Organ może podjąć decyzję na podstawie własnej oceny sytuacji, a lekarz może zostać zobowiązany do dodatkowego szkolenia w celu poprawy swoich kompetencji zawodowych. Odmowa poddania się temu przeszkoleniu grozi utratą uprawnienia.

Z kolei w przypadku art. 5 ust. 2, okres przerwy w wykonywaniu zawodu przez lekarza weterynarii ponad 5 lat traktowany jest jako domniemane niedostateczne przygotowanie do wykonywania zawodu. Dotyczy go jednak takie samo postępowanie i konsekwencje jak w przypadku ust. 1. Z artykułu tego można wnioskować, że dopuszczalny jest pięcioletni okres niewykonywania zawodu bez ingerencji w prawo podmiotowe jednostki ze strony samorządu.

Nabycie członkostwa w samorządzie zawodowym

Celem przedmiotowej ustawy jest regulacja wykonywania zawodu lekarza wete-

rynarii pod nadzorem samorządu zawodowego. Realizacja prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii, rozumiane go jako uprawnienie, warunkowana jest posiadaniem statusu członka tego samorządu.

Rozdział 2 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych poświęcony jest samorządowi zawodowemu lekarzy weterynarii; ustala jego strukturę, zadania i zasady działania. Zgodnie z art. 8:

- ust. 1 „Tworzy się samorząd lekarzy weterynarii, zwany dalej „samorządem”.
- ust. 2 „Samorząd jest niezależny w wykonywaniu swych zadań i podlega tylko przepisom ustawy”.
- ust. 3 „Jednostkami organizacyjnymi samorządu posiadającymi osobowość prawną są: Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna i okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne”.

Szczególne znaczenie ma pojęcie „izb lekarsko-weterynaryjnych”. Każda z izb stanowi instytucjonalną formę samorządu zawodowego. Posiada władcze organy, takie jak: zjazd, rada, rzecznik odpowiedzialności zawodowej, sąd i komisja rewizyjna, które są uosobione przez lekarzy weterynarii wybranych w demokra-

tycznych wyborach spośród reprezentatywnych delegatów. Jako jednostki organizacyjne, krajowa i okręgowe izby łącznie, stanowią strukturę samorządu.

Uwzględniając pojęcie izby i strukturę samorządu zawodowego lekarzy weterynarii należy rozumieć, że po uzyskaniu przez lekarza weterynarii członkostwa w izbie okręgowej, staje się on podległy całemu systemowi organów samorządowych, na poziomie okręgowym i krajowym. Staje się członkiem samorządu. Nie ma w ustawie innych dróg uzyskania członkostwa w samorządzie zawodowym niż te, które wynikają z unormowań zawartych w art. 66 oraz art. 17.

Członkostwo w samorządzie zawodowym lekarzy weterynarii jest obligatoryjne dla wszystkich osób wykonujących ten zawód lub mających uzasadniony zamiar jego wykonywania. Wynika to z istniejącej współzależności unormowań art. 66 oraz art. 17 ust. 1 i 2 w zw. z art. 1 ust. 1 i 2 ustawy.

Art. 66 obowiązywał w okresie przejściowym, aby usankcjonować sytuację zastaną w okresie wdrażania przepisów ustawy. Stanowił, że osoby, które posiadały uprawnienia do wykonywania zawodu lekarza weterynarii na podstawie

wcześniej obowiązujących przepisów, które wykonywały ten zawód w momencie wejścia w życie nowych przepisów, z mocy prawa zostały wpisane przez organ samorządu (radę izby) do rejestru członków tej izby, na terenie której wykonywały zawód. Konsekwencją tego przepisu „jest wyeliminowanie sytuacji, w której zawód lekarza weterynarii wykonywaliby, choćby przejściowo lekarze, nie będący członkami izby lekarsko-weterynaryjnej” (3).

Art. 17 ust. 1 i 2 odnosi się natomiast do osób, które posiadają prawo wykonywania zawodu na mocy ustawy (art. 2 ust. 1), dopiero zamierzają wykonywać zawód lekarza weterynarii i nie podlegają jeszcze administracyjnie samorządowi zawodowemu. Chodzi tu o uzasadniony zamiar wykonywania zawodu, ponieważ tylko taki zobowiązuje do działania. Artykuł ten określa procedurę zachowania się lekarza weterynarii i organu izby. Lekarz weterynarii „obowiązany jest uzyskać wpis do rejestru członków okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej, na której terenie zawód będzie wykonywany” (ust. 1), a organ samorządowy „do rejestru, o którym mowa w ust. 1 wpisuje się lekarzy weterynarii spełniających

Analizatory **Weterynaryjne.pl**

SYSTEM DO BADAŃ PCR W TWOJEJ LECZNICY

Wykrywanie kodu genetycznego zwierzęcych patogenów

PCR
easy

- ▶ Koszt badania od 32zł
- ▶ Łatwy w użyciu - przetestuj u siebie
- ▶ Najwyższa dokładność
- ▶ Panel odkleszczowy: **Anaplasma Ehrlichia Borelia Babesia**
- ▶ Parametry
dla psa: 26 patogenów
dla kota: 21 patogenów
dla zwierząt egzotycznych: 21 patogenów

Zadzwoń po więcej informacji: **Marek 601 845 055** **Dominika 667 300 762**

łącznie następujące warunki: 1) posiadających prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii; 2) zamierzających wykonywać zawód na obszarze działania izby” (ust. 2).

Procedura ta prowadzi do uzyskania zgodności sytuacji faktycznej i prawnej, która obligatoryjnie zobowiązuje organ do wpisania lekarza weterynarii do tego rejestru. W praktyce lekarz weterynarii składa wniosek o wpis do rejestru członków izby, a rada izby podejmuje w tej sprawie uchwałę, po czym dokonuje czynności technicznej, wpisania osoby, która spełnienia wymagane kryteria.

Ta procedura zapobiega sytuacji, w której zawód lekarza weterynarii wykonywaliby lekarze niebędący członkami izby lekarsko-weterynaryjnej, ponieważ status członka samorządu zawodowego potencjalnie osiągają już w chwili złożenia wniosku, jeszcze przed decyzją rady i wpisem. Uchwała potwierdza stan faktyczny, który już wcześniej zaistniał.

Decyzja rady po jej uprawomocnieniu staje się decyzją ostateczną. Lekarza weterynarii, będącego członkiem izby lekarsko-weterynaryjnej zaczynają obowiązywać, określone w art. 18 – 20 prawa i obowiązki członków samorządu zawodowego, w tym te, które określają sposób wykonywania zawodu. Zgodnie z art. 19 członkowie samorządu obowiązani są: „1) przestrzegać zasad etyki i deontologii weterynaryjnej oraz innych przepisów związanych z wykonywaniem zawodu, a także uchwał władz i organów samorządu lekarzy weterynarii;”. W ten sposób osiągnięty zostaje cel ustawy: lekarz weterynarii, który ma prawo wykonywania zawodu, uzyskuje także prawną możliwość wykonywania tego zawodu pod nadzorem samorządu zawodowego. Sytuacja staje się zobowiązująca – lekarz weterynarii nie tylko może, ale też powinien wykonywać zawód w określony prawem sposób. Powstał zatem stosunek administracyjnoprawny, podmiotowo wiążący lekarza weterynarii – członka samorządu zawodowego oraz radę izby – organ samorządu w taki sposób, że lekarz weterynarii może korzystać z posiadanego uprawnienia, a rada izby jest zobowiązana do pełnienia nadzoru nad wykonywaniem zawodu.

Z analizy treści przepisów art. 66 i art. 17 ust 1 i 2 ustawy wynika, że o obligatoryjnym członkostwie w samorządzie zawodowym lekarzy weterynarii sta-

nowią przepisy art. 1 ust 1 i 2 ustawy, czyli sytuacja wykonywania zawodu (lub sytuacja uzasadnionego zamiaru jego wykonywania). Art. 1 ust. 1 i 2 określa, jakie czynności uznawane są za wykonywanie zawodu. Natomiast art. 17 ust. 1 i 2 odnosi się do potencjalnego wykonywania zawodu, traktując uzasadniony zamiar wykonywania zawodu na równi z faktycznym jego wykonywaniem. Dzięki temu przepisy te zapewniają jednolitość regulacji i nadzoru nad wszystkimi osobami związanymi z wykonywaniem zawodu lekarza weterynarii.

Osobnego omówienia wymagają kolejne dwa ustępy art. 17 ustawy:

- ust. 3 wprowadza fakultatywne uzyskanie członkostwa i nie odnosi się do osób wykonujących zawód ani zamierzających go wykonywać.
- ust. 4 wprowadza fakultatywność wyboru miejsca rejestracji, w związku z wykonywaniem zawodu na obszarze kilku izb, co wymaga głębszego powiązania z pojęciem izby jako instytucjonalnej jednostki samorządu oraz z ustawą o zakładach leczniczych dla zwierząt z uwagi na wymóg wykonywania zawodu w ramach działalności zakładu leczniczego dla zwierząt.

Zostaną one przedstawione w II części artykułu w nawiązaniu do omawianych tam wolności i praw jednostki.

Prawo wykonywania zawodu a członkostwo w samorządzie zawodowym lekarzy weterynarii

Podsumowując część I artykułu, szczególnie uwagę należy zwrócić na fakt, że regulacja wykonywania zawodu lekarza weterynarii opiera się na dwóch fundamentalnych filarach: prawie wykonywania zawodu oraz członkostwie w samorządzie zawodowym. Mimo że te dwa elementy są ściśle ze sobą powiązane, reprezentują różne aspekty funkcjonowania tej profesji.

Prawo wykonywania zawodu jest indywidualnym uprawnieniem nadanym na podstawie ustawy. Stanowi potwierdzenie, że osoba spełnia wszystkie wymagania prawne, by móc pracować jako lekarz weterynarii. Dokumentem potwierdzającym to uprawnienie jest zaświadczenie wydane przez odpowiedni organ. Posiadanie tego prawa oznacza, że lekarz weterynarii ma formalne i publiczne prawo podmiotowe do wykonywania zawodu. To uprawnienie jest niezależne od aktualnego członkostwa w izbie lekarsko-weterynaryjnej i daje jego posiadaczowi pod-

stawę do ubiegania się o wpis do rejestru członków izby.

Członkostwo to zapewnia, że lekarz weterynarii wykonuje swój zawód pod nadzorem instytucji, które dbają o przestrzeganie standardów etycznych i zawodowych. Wpis do rejestru członków izby jest formalnym potwierdzeniem przynależności do samorządu zawodowego. Chociaż posiadanie prawa wykonywania zawodu jest warunkiem koniecznym do uzyskania członkostwa w izbie, to jednak te dwie kwestie nie są tożsame. Prawo wykonywania zawodu jest indywidualnym uprawnieniem do wykonywania zawodu lekarza weterynarii, natomiast członkostwo w izbie to aspekt funkcjonowania w ramach samorządu zawodowego. Utrata członkostwa w izbie, na przykład poprzez skreślenie z rejestru, uniemożliwia praktyczne, legalne wykonywanie zawodu, ale nie skutkuje utratą formalnego prawa do jego wykonywania.

W praktyce, posiadanie prawa wykonywania zawodu jest kluczowe, ponieważ daje lekarzowi weterynarii podstawę do złożenia wniosku o wpis do rejestru członków izby. Załączenie zaświadczenia o prawie wykonywania zawodu do wniosku daje prawo oczekiwać, że wniosek ten zostanie realizowany przez samorząd. Ostatecznym celem jest możliwość legalnego wykonywania zawodu lekarza weterynarii, a członkostwo w izbie jest niezbędnym środkiem do osiągnięcia tego celu.

Obie te instytucje – prawo wykonywania zawodu i członkostwo w izbie – współdziałają, aby zapewnić wysoką jakość usług weterynaryjnych oraz ochronę zdrowia publicznego. Dlatego też, choć oba te elementy są istotne dla praktyki zawodowej lekarza weterynarii, należy odróżniać je od siebie i rozumieć ich odmienną rolę w kontekście regulacji wykonywania tego zawodu.

Prawo wykonywania zawodu jest podstawowym uprawnieniem, a członkostwo w izbie jest środkiem do jego realizacji w praktyce. ●

Piśmiennictwo

1. Tomaszewska K.: Znaczenie i zakres ochrony publicznych praw podmiotowych a ochrona interesu jednostki. „Folia Iuridica Wratislaviensis”, 1(1), 2012, 113-134.
2. Kurach M.: Nabywanie praw z mocy decyzji administracyjnej. „Wrocławskie Studia Erazmiańskie. Zeszyty Studenckie”, 2, 2009, 409-427.
3. Trybunał Konstytucyjny: Wyrok z dnia 22 maja 2001 r., sygn. akt K 37/2000, Dz. U. 2001 nr 54, poz. 573, s. 8/14.

Włodzimierz Sławecki

e-mail: slawecki.wlodzimierz@gmail.com